CURTEA DE APEL NORD

Dosarul nr. 1a-123/2026 Judecătoria *****
Judecător Anatolie Rusu

D E C I Z I E
În Numele Legii

17 septembrie 2026 mun. Bălți

Colegiul Penal al Curţii de Apel Nord

Avînd în componența sa:
Președintele completului, judecător Ion Talpa
Judecătorii: Viorica Severin, Cristina Prisacari
Grefier Aliona Babenco
Cu participarea:
Procurorului Alexandru Gordilă
Avocatului Veaceslav Cebanu

a judecat, în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul procurorului în Procuratura *****, Marcel Grițunic, declarat împotriva *sentinței Judecătoriei ***** din 11 februarie 2026,* emisă în cauza penală privind condamnarea lui:

Andrei CEMIRTAN, născut *****, IDNP: *****, domiciliat în satul *****, raionul *****, supus militar, neangajat în câmpul muncii, moldovean, fără antecedentele penale, cetățean al Republicii Moldova.

în săvîrşirea infracțiunii prevăzute de art. 320[1] Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei:
În instanța de fond:16.05.2024-11.02.2026;
În instanța de apel: 16.03.2026-17.09.2026.

Procedura de citare legală executată.
După expunerea esenţei cauzei de către judecătorul raportor, ţinând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanţilor la proces, pentru expunere asupra recursului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

Prin sentința Judecătoriei ***** din 17 februarie 2026, Andrei Cemirtan, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracţiunii prevăzute de art.320[1] Cod penal şi i s-a aplicat pedeapsa sub formă sub formă de închisoare pe un termen de *1 (unu) an,* cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui Andrei Cemirtan prin prezenta sentinţă, s-a suspendat condiţionat pe o perioadă de probaţiune de *1 (unu) an* şi nu va fi executată dacă inculpatul în perioada de probaţiune nu va comite noi infracţiuni şi prin comportare exemplară şi muncă cinstită, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat, totodată, obligându-l pe Andrei Cemirtan să nu-şi schimbe domiciliul fără consimţământul organului competent.

Până la devenirea definitivă a sentinței, s-a aplicat în privinţa lui Andrei Cemirtan măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara.

Prin Încheierea Judecătoriei ***** din 23 februarie 2026, s-a corectat eroarea materială, comisă în textul sentinței Judecătoriei *****, emisă în privința lui Andrei Cemirtan și s-a înlocuit sintagma”11 februarie 2025” cu sintagma” 11 februarie 2026”.

Pentru a pronunţa sentinţa, prima instanță, *în fapt,* a constatat că, Andrei Cemirtan la data de 11.04.2024, în jurul orei 23.30, urmărind scopul încălcării ordonanței de protecție din 20.02.2024, emisă de Judecătoria *****, în favoarea victimei violenței în familie, Bocicovschi Vera, domiciliată satul*****, potrivit căreia Andrei Cemirtan avea obligația de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce i-ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu aceasta, intenționat a revenit la domiciliul lui Bocicovschi Vera din satul*****, unde a initiat o ceartă.

Prin acțiunile sale Cemîrtan Andrei a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 320[1] Codul penal, pe semnele: *neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie*.

*Sentinţa de condamnare în termenul şi modul prevăzut de art. 402 Cod de procedură penală a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura *****, Marcel Griţunic,* prin care a solicitat admiterea apelului, casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu recunoașterea vinovăției lui Andrei Cemirtan, în comiterea fapte incriminate și a-i fi stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen 1(unu) an, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului, acuzatorul de stat a menționat că, pedeapsa aplicată este prea blândă și a fost individualizată în mod necorespunzător în raport cu gravitatea faptei și cu circumstanțele cauzei.

Potrivit procurorului, Andrei Cemirtan a încălcat intenționat măsurile stabilite prin ordonanța de protecție emisă în favoarea victimei violenței în familie, revenind la domiciliul victimei, deși avea obligația de a păstra o distanță care să-i asigure acesteia securitatea și să excludă orice contact. La domiciliul victimei, acesta ar fi inițiat o ceartă, încălcând astfel măsurile de protecție stabilite de instanță.

Apelantul consideră că instanța de fond a constatat vinovăția inculpatului, însă a aplicat o sancțiune prea indulgentă, dispunând suspendarea executării pedepsei cu

închisoarea. În opinia acuzării, caracterul intenționat al încălcării ordonanței de protecție și necesitatea prevenirii unor noi infracțiuni impun o pedeapsă efectivă.

Totodată, apelantul critică argumentele instanței privind posibilitatea corectării și reeducării inculpatului fără executarea efectivă a pedepsei. Se susține că, prin natura faptei și prin încălcarea intenționată a măsurilor de protecție, suspendarea executării pedepsei nu ar asigura în mod suficient scopurile pedepsei penale și prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni.

Apelantul invocă principiile individualizării pedepsei și echității, subliniind că sancțiunea trebuie să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii, circumstanțele concrete ale cauzei și persoana inculpatului. În acest context, se consideră că o pedeapsă prea blândă poate diminua efectul preventiv al legii penale și poate afecta încrederea în eficiența măsurilor de protecție împotriva violenței în familie.

De asemenea, apelantul face referire la comportamentul inculpatului și la caracterizarea negativă a acestuia, susținând că asemenea circumstanțe trebuie luate în considerare la individualizarea pedepsei. Se menționează și atitudinea inculpatului față de obligația de a se prezenta în fața instanței și faptul că acesta ar fi încercat să se eschiveze de la căutarea sa.

În fața instanței de apel, procurorul participant Alexandru Gordilă a solicitat admiterea apelului ca fiind fondat, cu casarea sentinței instanței de fond în latura pedepsei, în condițiile în care pedeapsa aplicată în coraport cu conduita sa este prea blândă, luând în considerație faptul că inculpatul anterior a fost sancționat de mai multe ori pentru diverse contravenții.

În fața instanței de apel avocatul Veaceslav Cebanu a solicitat respingerea cererii de apel, ca fiind nefondat păstrând fără modificări sentința atacată, pe care o apreciază drept una motivată.

Inculpatul Andrei Cemirtan a susținut poziția avocatului.

Tot aici este de menționat că examinarea cauzei penale a avut loc în procedură generală în lipsa inculpatului Andrei Cemirtan, fiind în acest sens prin încheierea Judecătoriei ***** din 03.12.2024, anunțat în căutare, iar la data de 30.01.2025 a fost intentat dosar de căutare cu nr. 2025240019 pe numele inculpatului.

Astfel, examinând chestiunea privind examinarea cauzei în lipsa inculpatului în temeiul alin. (6) art. 321 coroborat cu alin. (5) art. 412 Cod de procedură penală, constatând că inculpatul s-a eschivat de a se prezenta în fața primei instanțe, a fost dispusă examinarea cauzei în absența acestuia.

Verificând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei şi prevederile legii, ținând cont de opiniile participanților la proces, Colegiul a ajuns la concluzia că, apelul este nefondat și urmează a fi respins din următoarele considerente:

Colegiul îşi întemeiază soluţia adoptată în temeiul art. 415 alin.(1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală conform căruia, (1) instanţa de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menţinînd hotărîrea atacată, dacă: *apelul este nefondat.*

La fel, Colegiul reţine şi dispoziţiile art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit cărora *instanţa de apel, judecând apelul, verifică legalitatea şi temeinicia*

hotărîrii contestate în baza probelor examinate de prima instanţă, conform materialelor cauzei penale şi oricăror noi probe prezentate instanţei de apel.

Astfel, pentru a se pronunța în sensul celor constatate, Colegiul reține, că apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea unei noi aprecieri a probelor administrate în faţa primei instanţe. În cadrul judecării cauzei în ordine de apel, fiind posibilă cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanţă (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum şi administrarea oricăror probe noi, instanţa de apel urmând să adopte una din soluţiile pe care le poate pronunţa prima instanță, apreciind temeinicia sau netemeinicia învinuirii sau dispunând, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

Totodată, *chestiunile de fapt* asupra cărora s-a pronunţat ori trebuia să se pronunţe prima instanţă şi care, prin apel, se transmit instanţei de apel sunt următoarele: dacă fapta reţinută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat şi, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participaţia, contribuţia materială a fiecărui participant; dacă există circumstanţe atenuante şi agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanţă prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce priveşte *chestiunile de drept* pe care le poate soluţiona instanţa de apel, acestea sânt: dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii; dacă infracţiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, ori civil au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menţionate, hotărârea instanţei de fond urmează a fi desfiinţată, cu rejudecarea cauzei.

Astfel, concluzia Colegiului rezultă din corectitudinea aplicării de către instanţă pe parcursul judecării cauzei a normelor legislaţiei procesual-penale ce se referă la examinarea obiectivă, multilaterală şi completă a cauzei penale cu respectarea principiului nemijlocirii, oralităţii şi contradictorialităţii procesului penal (art. 314 Cod pr. penală); fiind în acest sens întreprinse toate măsurile legale în vederea asigurării prezenței lui Andrei Cemirtan în cadrul ședinței de judecată, ulterior fiind în acest sens anunțat în căutare (art. 321 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală); în limita învinuirii formulate în rechizitoriu (art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală); cu verificarea tuturor împrejurărilor de fapt şi constatarea certă a aspectelor de drept importante pentru justa soluționare a cauzei, printr-o cercetare amplă a probelor administrate de către organul de urmărire penală, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinenţii, utilităţii, veridicităţii, concludenţei şi coroborării reciproce (art. art. 100-101 Cod de procedură penală), cu expunerea lor nemijlocită în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată, servind obiect de examinare în cadrul cercetărilor judecătorești și statuarea la baza sentinței adoptate, motivare pe care instanţa de apel o acceptă fără de careva rezerve.

Colegiul penal *pe de o parte* menționează că, prezenta cauză penală în instanță de fond a avut loc în procedură generală, dat fiind că, inculpatul Andrei Cemirtan în ședințele de judecată avute loc în prima instanță nu s-a prezentat, iar prin încheierea Judecătoriei

***** din 03.12.2024 a fost anunțat în căutare (f.d. 92), iar la data de 30.01.2025 de către IP Nisporeni, a fost pornit dosar de căutare nr. 2025240019 (*f.d. 94*).

Rezumând cele menționate se constată că, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond s-au întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatului Andrei Cemirtan în ședința de judecată, însă acestea nu s-au soldat cu rezultate pozitive, iar în temeiul alin. (6) art. 321 Cod de procedură penală, constatând că inculpatul se eschivează de la instanța de judecată, prima instanță întemeiat a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

De rând cu aceasta, Colegiul penal conchide că, analizând conținutul apelului formulat de partea acuzării, acesta obiectează doar în latura pedepsei, pledând astfel pentru aplicarea unei pedepsei mai aspre – privativă de libertate.

În atare împrejurări, Colegiul penal conchide că, odată ce partea acuzării nu a obiectat asupra soluției de condamnare a Andrei Cemirtan, soluția instanței de fond privind constatarea prin prisma probelor administrate în acțiunile a lui Andrei Cemirtan a infracțiunilor prevăzute la art. 320^1 Cod penal, este corectă, fiind bazată pe împrejurările de fapt și aspectele de drept, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă pe parcursul soluționării cazului.

Drept urmare, constatând temeinicia concluziei judiciare referitor la faptele reținute în acțiunile lui Andrei Cemirtan cu încadrarea lor juridică corectă în aspectul legii penale, precum și ținând cont de limita cerințelor expuse în ordine de apel de către partea acuzării care a pledat *doar asupra aplicării unei pedepse mai aspre*, Colegiul reține inoportunitatea expunerii asupra bazei probatorii, ce n-a fost pusă la îndoială și nu s-a solicitat pentru cercetare suplimentară de către părți în instanța de apel.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că, prima instanță în sentință corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului Andrei Cemirtan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320^1 Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinenței, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Față de lucrul judecat de prima instanță se constată motivarea temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Ori, potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs.

România din 16.02.2010 statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, deliberând asupra categoriei şi termenului pedepsei penale în raport cu argumentele invocate în cererea de apel, Colegiul apreciază drept întemeiată soluția instanței de fond, acordând deplină eficiență dispozițiilor art. art. 61 și 75 Cod penal, ce-i determină scopul și criteriile generale de individualizare, instanța conformându-se întru-tot recomandărilor Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, inclusiv celor expuse în Hotărârea Plenului CSJ nr. 16 din 31.05.2004 Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrşit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Instanța de fond, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Andrei Cemirtan, a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii, de circumstanțele cauzei, de persoana inculpatului, precum și de scopul pedepsei penale.

Aplicarea pedepsei sub formă de 1(unu) an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe un termen de probațiune de 1(unu) an, nu poate fi considerată ca fiind nejustificat de blândă. Această modalitate de executare a pedepsei este prevăzută de lege și a fost dispusă de instanță în urma unei aprecieri individuale a circumstanțelor cauzei.

În mod justificat, instanța de fond a reținut lipsa antecedentelor penale ale inculpatului și a apreciat că scopul pedepsei, inclusiv corectarea și reeducarea acestuia, poate fi atins fără izolarea sa de societate. Simpla invocare de către acuzare a necesității executării efective a pedepsei nu constituie, prin ea însăși, un temei suficient pentru înlăturarea suspendării condiționate.

Colegiul reține că suspendarea condiționată a executării pedepsei nu echivalează cu lipsa răspunderii penale, inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă privativă de libertate și

un termen de probațiune, în cadrul căruia acesta este obligat să respecte condițiile stabilite de lege. În cazul nerespectării acestora, pot surveni consecințele juridice corespunzătoare.

Prin urmare, argumentele apelantului privind necesitatea executării efective a pedepsei nu denotă existența unor circumstanțe care să impună modificarea sentinței în această parte. Colegiul penal concluzionează că pedeapsa aplicată de instanța de fond este legală și individualizată în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, iar suspendarea condiționată a executării acesteia este justificată.

În acest sens, Colegiul judiciar menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „*prețul*" pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității şi cel al echității lor.

Astfel, Colegiul penal apreciază că, soluția instanței de judecată s-a întemeiat pe asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile, pornind de la evaluarea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării inculpatului, apreciind obiectiv toate circumstanțele prezentei cauze. Or, *practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.*

Așa dar, Colegiul penal ajunge la concluzia fermă că, instanța de fond corect a ajuns la concluzia numirii pedepsei sub formă de suspendare a executării pedepsei cu închisoare, fiind astfel echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnatului, precum şi de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea celui din urmă, cât şi a altor persoane.

Prin urmare, Colegiul penal apreciază ca neîntemeiate argumentele procurorului referitoare la necesitatea aplicării în privința inculpatului Andrei Cemirtan a unei pedepse sub formă de închisoare pentru infracțiunea săvârșită.

Împrejurarea că examinarea cauzei a avut loc în lipsa inculpatului, acesta fiind anunțată în căutare, nu constituie, prin ea însăși, un temei suficient pentru aplicarea unei pedepse privative de libertate, or sustragerea de la judecată reprezintă o circumstanță procesuală ce poate fi valorificată în cadrul aprecierii conduitei inculpatei, însă nu poate substitui criteriile legale de individualizare a pedepsei prevăzute de legea penală și nici nu justifică, în mod automat, aplicarea celei mai severe sancțiuni.

Totodată, Colegiul penal reține că pedeapsa închisorii constituie cea mai severă sancțiune penală și urmează a fi aplicată numai în măsura în care, în raport cu gravitatea concretă a infracțiunii, persoana făptuitorului și celelalte criterii de individualizare a pedepsei, se constată că scopul pedepsei nu poate fi atins prin aplicarea unei sancțiuni mai blânde.

În cauza de față, procurorul nu a invocat și nu a demonstrat existența unor împrejurări care să justifice înlocuirea pedepsei aplicate de prima instanță cu o pedeapsă privativă de libertate, motiv pentru care criticile formulate sub acest aspect sunt neîntemeiate.

Generalizând aspectele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins și fără izolarea inculpatului de societate, și anume prin menținerea față de Andrei Cemirtan a pedepsei sub formă de suspendare condiționată pe o perioadă de probațiune, din care considerente recursul procurorului în Procuratura *****, Marcel Grițunic, declarat împotriva sentinței Judecătoriei *****, din 11 februarie 2026 urmează a fi respins ca fiind nefondat, menținând sentința atacată fără modificări.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Apelul procurorului în Procuratura *****, Marcel Grițunic, declarat împotriva *sentinței Judecătoriei ***** din 11 februarie 2026 în cauza Andrei Cemirtan*, se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat în ședință de judecată publică la data de 17 septembrie 2026.

Preşedintele completului, judecător **Ion Talpa**

Judecător **Viorica Severin**

Judecător **Cristina Prisacari**